

Nr 770

Av fröken **Elmén**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 68,
med förslag till lag om semester, m. m.

(Lika lydande med motion nr 619 i Första kammaren)

I anledning av vid 1962 års riksdag väckt motion angående utredning om utsträckning av den tid, varunder en arbetstagare må avhålla sig från arbete i samband med havandeskap eller barnsbörd utan förlust av därå belöpande semesterrätt, från 12 veckor till 180 dagar förklarade andra lagutskottet att det med fog kunde ifrågasättas om ej ändring av föreslagen innebörd borde ske i semesterlagen, eftersom tiden för åtnjutande av moderskapsförsäkringens tilläggsspänning utsträckts till 180 dagar. Dessutom kan åberopas det förhållandet att uppsägningsskydd intill 6 månader föreligger för den som på grund av havandeskap måste vara ledig från arbetet.

I två särskilda yttranden till kommittébetänkandet har positiva ställningstaganden gjorts till tanken på en förbättring. En kommittéledamot har direkt förordat en utsträckning till 180 dagar medan tre andra ledamöter i kommittén tagit upp en tanke att barnaföderskan skulle av den allmänna försäkringen kunna utfå ett speciellt belopp, avsett att användas för semestern. Därigenom skulle risken minskas för att kvinnor på grund av havandeskap diskrimineras på arbetsmarknaden. Dessa tre ledamöter lägger ej fram något konkret förslag utan framhåller att frågan tarvar särskilda överväganden. Då jag anser denna fråga vara av sådan vikt att en positiv lösning bör eftersträvas anser jag att en utredning bör ske.

Med anledning av vad ovan anförts hemställer jag,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 68 med förslag till lag om semester, m. m. måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära att frågan om någon form av särskild semesterersättning till barnaföderska, som genom bortovaro från arbetet utöver 90 dagar upp till högst 180 dagar förlorar semesterrätt för sistnämnda tid, blir föremål för utredning.

Stockholm den 26 mars 1963

Brita Elmén